

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. N. P.**, zast. JUDr. Michalem Schmidem, advokátem, se sídlem Praha 1, Petrská 29, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2004, č. j. 3 Cad 89/2003 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatele, JUDr. Michalovi Schmidovi, sídlem Praha 1, Petrská 29, **s e s t a n o v í** ve výši 650 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 9. 2003, č. j. MHMP SOC 105758/03, rozhodl žalovaný o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 ze dne 16. 4. 2003, č. j. 427/OS VZ/DOST/2003/Dos, kterým žalobci nebyla přiznána opakovaná dávka sociální péče, tak, že se odvolání žalobce podle ustanovení § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) zamítá jako opožděné.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, ve které uvedl, že očekával rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jakmile zjistil na poště určité nesrovnalosti, tak vyvinul snahu převzít si toto rozhodnutí přímo na Úřadu městské části Prahy 11 (dále též „ÚMČ“). Ze strany sociálních pracovníků paní D. a paní K. mu však byly kladeny

záměrné překážky v převzetí tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobci podařilo převzít až u žalovaného dne 16. 6. 2003. Žalobce proto napadl rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně a dožadoval se přiznání opakované dávky sociální péče.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 6. 2004, č. j. 3 Cad 89/2003 - 19, žalobu zamítl, když na základě provedeného dokazování konstatoval, že žalobce se v měsíci v dubnu a květnu 2003, kdy mu bylo doručováno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 4. 2003, ve svém trvalém bydlišti zdržoval. Protože žalobci bylo uloženo rozhodnutí u příslušné provozovny držitele poštovní licence dne 22. 4. 2003, tak dnem doručení tohoto rozhodnutí je den 25. 4. 2003 (pátek). Žalobce proto mohl podat odvolání proti tomuto rozhodnutí do 15ti dnů ode dne doručení, tj. do dne 12. 5. 2003 (pondělí). Je tedy nepochybné, že pokud žalobce podal své odvolání u správního orgánu I. stupně dne 23. 6. 2003, tak toto podání bylo podáno po marném uplynutí lhůty, tudíž opožděně.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Důvod, proč stěžovatel podal opožděné odvolání do správního rozhodnutí o zamítnutí sociální dávky, plyne podle stěžovatele ze zápisu ze dne 9. 7. 2003, sepsaném na ÚMČ Prahy 11. Prvotním problémem byla jakási závada v zápisech na poště (zřejmě nesouhlasilo číslo zásilky s číslem uvedeným na oznámení o uložení). Proto stěžovateli zásilka nebyla (ani nemohla) být vydána. Nicméně okamžitě osobně požádal úřednice ÚMČ o možnost vydat duplikát rozhodnutí. To bylo několikrát odmítnuto (poprvé s odůvodněním, že zásilka ještě poštou vrácena nebyla, podruhé proto, že spis byl již poslán Magistrátu hlavního města Prahy), jakož i provedení zápisu o této skutečnosti. Na ÚMČ nebylo stěžovateli umožněno ani nahlédnout do spisu. Stěžovatel je toho názoru, že bylo povinností zaměstnanců ÚMČ např. informovat ho o možnosti podat žádost o prominutí zmeškání lhůty (§ 28 správního řádu). Rozhodnutí ÚMČ bylo stěžovateli posléze vydáno až na Magistrátu hl. m. Prahy. Zápis z 9. 7. 2003 sepsala zaměstnankyně ÚMČ pí D., která nijak proti zapsanému tvrzení o několikaletých předchozích osobních pokusech o vydání rozhodnutí ze spisu nevznesla námitku opaku. Ke stěžovatelově tíži se v této souvislosti nikdo nezabýval logickou stránkou věci. Tedy tím, proč se stěžovatel intenzivně na úřadech dožadoval osobního převzetí rozhodnutí (s výsledkem negativním), když by na druhé straně neměl zájem na řádném pokračování ve správním řízení. Podle stěžovatele jak správní orgán, tak i krajský soud, posuzovaly věc zcela formalisticky pouhým porovnáváním dat bez přihlédnutí k okolnostem, což stěžovatel pocítuje jako určitou diskriminaci. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud ČR zrušil napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že správní orgán I. stupně – Městská část Praha 11 – vydal dne 16. 4. 2003 rozhodnutí č. j. 427/OSVZ/DOST/2003/Dos, kterým nepřiznal stěžovateli opakovanou dávku sociální péče od 1. 4. 2003 s odůvodněním, že z předložených dokladů bylo zjištěno, že stěžovatel není občanem sociálně potřebným, vzhledem k jeho majetkovým poměrům uvedeným v čestném prohlášení. Jedná se o nemovitost, která neslouží stěžovateli k trvalému bydlení. Pronájmem, popřípadě prodejem, si stěžovatel může zvýšit svůj příjem. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo stěžovateli uloženo na místně příslušné provozovně držitele poštovní licence dne 22. 4. 2003. Zásilka nebyla stěžovatelem do dne 7. 5. 2003 vyžádána, a proto byla dne 9. 5. 2005 zaslána zpět správnímu orgánu I. stupně, kterému došla dne 12. 5. 2003. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 23. 6. 2003 odvolání. Ve správním spise je založen i zápis, který byl proveden dne 9. 7. 2003 na Úřadu městské části Praha 11. Stěžovatel byl na tento odbor pozván, aby vysvětlil, proč si nepřevzal na poště doporučenou zásilku o zamítavém rozhodnutí o opakované sociální dávce ze dne 16. 4. 2003. Stěžovatel zde popsal, že ve schránce měl několik oznámení o uložených zásilkách na poště, ale po usilovném hledání mu bylo sděleno, že jedna zásilka byla mylně zapsána a nebyla pro něj vůbec určena. Toto stěžovatel ověřoval po údajném dotázání doručovatelky a v knize o doporučených zásilkách nebylo nalezeno jeho jméno ke konkrétnímu číslu podacímu. Žalobce se proto dostavil na Odbor úřadu městské části Praha 11 a dotazoval se, zda mu bylo zasíláno rozhodnutí. Po potvrzení vysvětlil nedorozumění na poště a žádal vydání rozhodnutí. Přítomné úřednice žalobci odmítly kopii rozhodnutí vydat a sepsat s ním záznam o této skutečnosti. Stěžovatel se dostavil celkem třikrát na příslušný odbor městské části a potřetí mu bylo řečeno, že spis byl zaslán k vyřízení Magistrátu hlavního města Prahy. Poté se žalobce na magistrát dostavil a rozhodnutí osobně převzal. Stěžovatel do zápisu ze dne 9. 7. 2003 prohlásil, že v měsíci dubnu a květnu 2003 byl přítomen v Praze ve svém trvalém bydlišti.

Podle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Pro posouzení věci je rozhodující, zda existuje podklad pro závěr, že se adresát v místě doručení zdržoval. Daným podkladem je potvrzení této skutečnosti poštou (držitelem poštovní licence) na příslušném dokladu o doručení (na doručence), na kterém je zaškrtnuto políčko „nevyžádáno“. To svědčí o tom, že v případě stěžovatele byl učiněn marný pokus doručit mu prvostupňové rozhodnutí prostřednictvím poštovní doručovatelky, a zásilka proto musela být uložena na poště. Za nepochybněnou přitom zdejší soud považuje skutečnost, že stěžovatel byl o uložení zásilky informován oznámením vhozeným do poštovní schránky. Skutečnost, že stěžovatel se v době, kdy mu bylo rozhodnutí doručováno, v místě bydliště zdržoval, potvrdil i sám stěžovatel, který do zápisu ze dne 9. 7. 2003 prohlásil, že v měsíci dubnu a květnu 2003 byl přítomen v Praze ve svém trvalém bydlišti. Je tedy nepochybné, že v dané věci byly splněny podmínky „fiktivního“ doručení rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud má tak za prokázané, že stěžovateli bylo uloženo rozhodnutí u příslušné provozovny držitele poštovní licence dne 22. 4. 2003 a dnem doručení tohoto rozhodnutí bylo 25. 4. 2003. Vzhledem k tomu, že konec 15-ti denní lhůty pro podání

odvolání připadl na sobotu, mohl stěžovatel toto učinit do 12. 5. 2003, což bylo pondělí. Žádný další záznam pošty na obálce, která písemnost obsahovala, svědčící o stěžovatelem tvrzených nesrovnalostech při doručení, uveden není a stěžovatelovu tvrzení nelze proto v tomto směru přisvědčit. Pokud tedy stěžovatel podal své odvolání u správního orgánu I. stupně dne 23. 6. 2003, pak toto podání bylo podáno opožděně. Stěžovatelem popisované chování zaměstnanců správního orgánu I. stupně přitom nehrají žádnou roli, neboť nemělo bezprostřední vliv na skutečnosti pro posouzení věci rozhodné. Za nepřipadnou považuje Nejvyšší správní soud stěžovatelovu námitku, že měl být poučen o možnosti požádat o prominutí zmeškání lhůty. Jednak poučovat účastníka správního řízení o takové možnosti nevyplyvá přímo z žádného ustanovení správního řádu a jednak pro takový úkon ze strany správního prvního I. stupně nebyly splněny podmínky, když stěžovatel ani nepoukazuje na překážky, které by mu bránily včasné zareagovat na obdržené rozhodnutí, ale brojí proti samotné skutečnosti doručení prvostupňového rozhodnutí, kterážto skutečnost se jeví jako nezpochybnitelná.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit, neboť zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatele, JUDr. Michalovi Schmidovi, který byl ustanoven stěžovateli k jeho žádosti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2004, č. j. 3 Cad 89/2003 - 34, byla stanovena za jeden dva úkony právní pomoci po 250 Kč [převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti – § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 650 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu